

njim tesni grob Kakó težka mu je pač morala biti smrt, ko je nosil toliko načrtov v glavi! Še meni tekó solze, ko čitam in zopet čitam pesmici, ki si ji dobil od rajnika samega in mi ji poslal prepisani. O, mislim: ko je pisal prvo, krvaveti mu je moralo srce; smrt, neizogibna smrt je stala pred očmi njemu, ki bi bil še tako rad živel! Pač po pravici je tožil:

Potòk z očij mi silen dère,
Bridkó-grenák potòk solzá,
In lica cvéjte mlado père,
Sežiga rože mi srcá.
In cvetje rúdo véne, gine,

Razpira pòtok ga kalán —
Srcé steró mi bolečine —
V grob tihi bodem zakopán.

Srce se mi je krčilo od bridkosti, ko sem čital drugo pesem; ta mi pač ne pride nikdar več iz spomina:

Srcé divjalo mi besnó,
In plah pobegnil sem v goró,
Smereke temne kjer rastó;

Kjer dviga stolp se star, teman,
Z bršljanom, mahom ves obdán,
Na hram Bogá pa prideján.

Okolica ptujska z Donačko goro.

Zazvonil star sem votel zvon,
In divje prál njegov je don
In molklo plál brenčèč je bron

In bol srcá vè dol je gnal,
Gavranov trop jè splahutal,
Hripavo v skale zahreščal.

Človeškega nikjer glasú . . .
Naslonil sem se kraj zidú —
O Bogu sanjal pa mirú.

Nesrečni pesnik! uživaj mir! Želí ti ga neznan prijatelj. — Pred smrtjo, praviš, je pisal, vedno pisal, in pa o svojih tragedijah je govoril s teboj? Skrbi vendar, da dobiš ostalino njegovo

v roke in jo rešiš pozabljenosti! Vrh tega pa mi razloži še to mučno vprašanje: zakaj mró veleumi v zorni mladosti, mi — „numerus“ — pa dihamo in živimo? Mar ne bi bilo narobe bolj prav?

V take misli zatopljen sem hodil danes popoldne po mestu, in srečavale so me pustne šeme in se krohotale — v meni pa je srce plakalo. In sklenil sem zaničevati ta bedasti svet, ki leta samo za uživanjem, strastmi, veselicami. Kaj so njemu vzori, domovina, bratoljubje! Spomnil sem se v tem premišljevanju nepozabnega Šenoe, ki mu je na pustni torek umrl sinek, pa so ga še isti dan odnesli na poko-